

RÒMUL I REM
○
HOMES NAVEGANT VERS L'ABRAÇADA MATERNA

El vaixell (un vapor de càrrega) navega cap a la seva destinació. Vents moderats i forts refresquen aquest viatge càlid, estiuenç.

A coberta, asseguda en un tamboret, hi ha una dona que somieja, amb un nadó a coll.

Un passatger, sensible i perspicaç, assegut en una gandula, veu, de la barana ençà, aquesta dona jove amb el nadó, i dels barrots enllà, tenint sempre la mare i el fill dins el camp visual, veu, alhora, la superfície onejant i escumosa del pèlag.

Dofins resplendents s'enfonsen i salten de l'aigua. El vaixell de vapor es gronxa en l'onada. El nadó es gronxa en l'abraçada materna. El passatger observa la mare i el nadó i ara s'impacienta, ara s'assossega.

L'horitzó s'alça. L'horitzó davalla. I ara s'eleva i senyoreja, adés s'amaga (per un moment) sota la línia de coberta.

El vent xiula entre les veles i s'acorda amb els grinyols de les fustes.

El sol brilla.

La mare somieja.

De sobte el nadó comença a plorar desconsolat, i la seva mare (una dona dolícocèfala) l'aixeca, li parla, però no pot calmar-lo.

El passatger observa la dona jove i el nadó, i li neix una esperança en el cor... Hi ha sines com taronges. Hi ha sines que semblen peres. Hi ha sines que semblen esperances.

El nadó segueix plorant. En va intenta calmar-lo la seva mare.

L'esperança del passatger s'enforteix.

El nadó xiscla encara més.

Finalment la seva mare pren la decisió. Treu ràpidament un dels seus pits i en dona el mugró al seu fill. El nadó, amb un incommensurable delit, s'hi arrapa i el xucla amb plaer.

El passatger es posa dret de cop.

L'horitzó s'alça.

L'horitzó davalla.

Espurnejants, a la mar, salten els dofins.

El nadó xucla enfollit. La mare mira el nen. El sol brilla. El vent canta i xiula. Amb un plaer indicible el nadó xucla.

A poc a poc, el passatger s'acosta per darrere. Després s'inclina, tot d'una, sobre la dona i li treu l'altre pit.

Una exclamació ressona. Ningú no la sent. El passatger s'inclina una mica més i es posa a la boca l'altre mugró. Una segona exclamació ressona. Però el passatger continua.

No se sent cap altra queixa. ¿Per què s'hauria de sentir? El sol brilla. Els dofins saltironegen. Un blanquet líquid d'escuma salta de l'onada. ¿Per què s'hauria de queixar aquesta dona jove? ¿Per què s'hauria de plànyer? Tres persones gaudeixen. Ningú no els veu.

La mare s'abandona i sospira.

L'amor és dolç.

La vida és bella.

EN LLOC D'EPÍLEG

Aquell mateix vespre, aquesta dona jove rebé a la cabina el passatger desconegut. Cada cop que el nen es despertava, ella l'aga-

fava a coll. L'home, però, no se n'anava. ¿Per què se n'hauria d'anar? En el plaer hi ha moltes postures. L'amor és dolç. La vida és bella.